

παθῆς ἀηδών, κατὰ τὸν κ. Θ. Ἀφεντούλην, ἐδίδασκεν ἀπὸ μνήμης τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης ἐνθα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ διετέλει ὢν ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων αὐτῆς καθηγητῶν.

ὦ πραγμάτων ἀλλοίως ἀλλοίων!
ὦ τοῦ χρόνου σιδήρεον κράτος!
ποῖος πρῶν σ' ἀπῆντων καὶ ποῖον
μ' ἀπαντᾷ καὶ μ' ἀφίνεις ἐσχάτως!

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Τανταλίδου)

Μὲ καράδία στὰ ταξείδια
Τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ
Μὲ τῆς θάλασσης τὰ φεῖδια
Τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βορείας δὲν τὸ τρομάζει
Οὐτ' ἡ ἀπιστῆ νοτιά,
Οὔτε χιόνι οὔτε χαλάζι
Οὔτε κύματα πλατιά.

Στὴ δουλειὰ πουρνὸ καὶ βράδυ
Μὲ τὸ στρόπο στὸ πλευρὸ
Ξηρὸ τρώγει παξιμάδι
Πίν' ἀκάθαρτο νερό.

Πεταχτὸ σὰν τὸ ξεφτέρι
Ἀναβαίνει στὰ πανιά
Καὶ μὲ ρόζους εἰς τὸ χέρι
Λύνει δένει τὰ σχοινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα
Τὸ φυλάγει μοναχῇ
Τῆς μανούλας του ἡ λαχτάρα
Τῆς μανούλας του ἡ εὐχή.

Ποῦ ἐλπίζει παλληκάρι
Νὰ τὸν διῇ καμμιά φορά,
Νὰ τὸν ποῦν μικρὸ Κανάρη
Μέσ' στ' ἀθάνατα Ψαρρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΒΙΝΟΣ

Ὁ Γεώργιος Γοδοφρεΐδος Γερβίνος ἐγεννήθη ἐν Δαρμστάτῃ κατὰ Μάιον τοῦ 1805 καὶ ἀπέθανε κατ' Ἰούνιον τοῦ 1871. Ἐνῷ δὲ ἦτο κατ' ἀρχὰς προωρισμένος νὰ ἀκολουθήσῃ στάδιον ἐμπορικόν, αἴφνης ἠσθάνθη ἀκατανίκητον κλίσιν εἰς τὰ γράμματα καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατῴρρωσε νὰ περατώσῃ τὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς του μεθ' ὧ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον προβαίνων, ἀνεδείχθη ἐκ τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Εὐρώπης, συγγράψας πληθὺς συγγραμμάτων ποικίλης ὑποθέσεως καὶ ὕλης. Τῷ 1834 ὠνομάσθη ἐπίτιμος καθηγητὴς ἐν Αἰδελβέργῃ, ἐνθα τὰ μαθήματα αὐτοῦ διήγειραν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἔργα τὰ ἀπαθανάτισαν τὸν Γερβίνον, ἐν οἷς καταριθμεῖται ἡ Ἱστορία τῆς ποιητικῆς φιλολογίας τῶν Γερμανῶν, Ἀρχαὶ τῆς Ἱστορίας, Ἱστορικὰ πονημάτια κλ.

Τὸ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Γερβίνου τὸ μᾶλλον ἀφορῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, εἶνε ἡ Ἐπανάστασις καὶ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, μεταφρασθὲν εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τῶν M. F. Missen καὶ Λεωνίδα Σγούτα *Insurrection et régénération de la Grèce* 2 τόμοι εἰς 8^{ον} 1863, καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Η. Περβάνογλου, ἐν Ἀθήναις.

Τελευταῖον ἔργον τοῦ Γερβίνου εἶνε ἡ Ἱστορία τοῦ ἸΘ' αἰῶνος ἀπὸ τῶν ἐν Βιέννῃ συνθηκῶν εἰς τόμους 16.

Ἡ ΝΕΑ ΑΡΔΕΥΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ νέα αὕτη μηχανὴ χρήσιμος εἰς τοὺς μικροὺς κηπουροὺς καὶ τοὺς μεγάλους κτηματίας εἶνε χειροκίνητος, ἱπποκίνητος καὶ ἀτμοκίνητος, ἀναδίδουσα μεγάλην ποσότητα ὕδατος ἐκ βάθους μεγίστου καὶ δι' ἐλαχίστης δυνάμεως: ὁ μηχανισμὸς δὲ αὐτῆς εἶνε ἀπλούστατος εἰς οὐδεμίαν ὑποκείμενος ζημίαν. Μία ἀλυσσος γαλδανισμένη φέρουσα κωνικά πώματα ἐξ ἐλαστικοῦ (caoutchouc) κινῆται ἐντὸς σωλῆνος ἐκ χαλκοῦ λείου ἔσωθεν. Τροχαλαία ὀδοντωτὶς χρησιμεύει εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀτέρμονος ἀλυσσου, ἡ δὲ κίνησις δίδεται εἰς τὴν τροχαλαίαν διὰ τῶν συνήθων μέσων (ὀδοντωτῶν τροχῶν κ.λ.). Τὰ ἐλαστικά πώματα ἀλλάσσονται εὐκολώτατα ἀνευ τῆς βοήθειας μηχανικοῦ, οὕτω δὲ ἡ μὴ ἀναγκαία ἐπισκευὴ δύναται νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Τὰς ἀρδευτικὰς λοιπὸν μηχανὰς ὧν ἡ στερεότης καὶ ἡ καλὴ κατασκευὴ ἐδοκιμάσθησαν ἤδη διότι τῇ ἀόκνῳ προσπάθειᾳ τοῦ γεωργικοῦ μηχανικοῦ κ. Β. Π. Καλογερόπουλου μεγίστην διάδοσιν ἔλαβον καὶ ἐνταῦθα, συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις συγχαίροντες ἅμα τὸν μάλα μοχθήσαντα πρὸς διάδοσιν αὐτῶν κ. Β. Π. Καλογερόπουλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Σῦρος δερβίσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐμόναζεν ἐν δάσει τρεφόμενος μὲ φύλλα δένδρων καὶ προσευχόμενος σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐκείνης τὸν ἐπεσκέφθη καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁμιλιῶν τῷ εἶπεν: «Ἐὰν συγκατατίθεσαι θὰ ἐτοιμάσωμεν ἐντὸς τῆς πόλεως οἶκημα διὰ σὲ ὅπου θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ καταγίνῃσαι εἰς τὰ εὐσεβῆ σου ἔργα καὶ οἱ ἄλλοι ἐπισκεπτόμενοί σε θὰ ἐπωφελῶνται τῶν συμβουλῶν σου προσπαθοῦντες νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρετὰς σου καὶ τὴν εὐσεβειάν σου». Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἤρσαν τῷ μοναχῷ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ τῷ εἶπον: «Διὰ σεβασμὸν πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ Βασιλέως πρέπει νὰ ἔλθῃς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ἵνα γνωρίσῃς τὰ ἔθνη αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐπειτα δὲ ἐὰν ἡ ἀρετὴ σου δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν μετὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακίας τῶν κατοίκων τῆς πόλεως συναναστροφὴν, εἶσαι ἐλεύθερος καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ.» Λέγουσιν ὅτι ὁ δερβίσης πεισθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅτι ἡτοίμασαν δι' αὐτὸν τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως ὅστις κατέτελγε τὴν καρδίαν καὶ εὐφραине τὴν ψυχὴν.

Τὰ ἐρυθρὰ τοῦ ρόδα ὠμοίαζον μὲ τὰς παρειὰς τῶν ὠραίων καὶ οἱ ὑάκινθοι τοῦ μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς φίλης μου. Καί, ἀπὸ τὸν φόβον τῶν τελευταίων τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν ἐφαίνοντο ὡς παιδία μὴ θηλάσαντα ἔτι τὸ γάλα τῆς τροφῆς τῶν.

Ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν ροιῶν ἐκρέμοντο οἱ καρποὶ ὡς πῦρ ἡρτημένον ἀπὸ τῶν πρασίνων δένδρων.

Ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν εἰς τὸν δερβίσην μίαν ὠραίαν παρθένον ἢ ὅποια ἐφαίνετο ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε πλασθῇ ἀπὸ τοὺς ὑάκινθους καὶ τὰ ρόδα τῶν κήπων ἐκείνων.

Τελεία καλλονὴ δυναμένη καὶ δερβίσην νὰ προσελκύσῃ, μορφὴ ἀγγέλου λαμπροτέρα καὶ ταῶ. Εἶχε τοιαύτην ὠραιότητα ὥστε ἀφοῦ τὴν ἐβλεπέ τις ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς τοῦ εὐσεβοῦς δερβίσου.

Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκορέννυτο ποτε ἐκ τῆς θεᾶς τῆς, ὅπως

καὶ ἡ δίψα τοῦ ὑδρωπικοῦ δὲν σβέννυται ποτε ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Εὐεράτου.

Ὁ δερβίστης ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἡδέα τὴν γεῦσιν φαγητὰ ν' ἀνευρίσκῃ εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς καρπούς καὶ τὰ μῦρα καὶ νὰ βλέπῃ, μὲ ἔρων ὄμμα τὴν νεαράν ἀκόλουθον. Οἱ σοφοὶ εἶπον «Οἱ βόστροχοι τῆς ξανθῆς κόμης μιᾶς ὥραιας εἶνε ἄλυσος διὰ τὸν πόδα τῆς ἀρετῆς καὶ δίκτυον διὰ τὸ ἐλαφρόν καὶ εὐθυμον πτηνόν.

Ἐθυσίασα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θρησκίαν μου, ὡς καὶ τὴν ἀρετὴν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου. Πράγματι ἐγὼ σήμερον εἶμαι τὸ ἐλαφρόν πτηνόν καὶ σὺ τὸ δίκτυον. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ εὐτυχία τῶν ἀθῶων ἡμερῶν τοῦ εὐτυχοῦς δερβίστου παρηλθε, διότι ἐλέχθη. «Ὅλοι οἱ σοφοὶ τῶν νόμων διερμηνεῖς, οἱ φιλόσοφοι, οἱ εὐφάνταστοι ποιηταί, καὶ οἱ ἔχοντες μεταλλικὴν τὴν φωνὴν ῥήτορες, ὅταν καταβιδάζωσιν ἑαυτοὺς, ἔν' ἀπολαύσωσι τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου ὁμοιάζουσι τὴν μῦαν τῆς ὁποίας οἱ πόδες κολλῶσιν εἰς τὸ μέλι.»

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν μοναχόν· τὸν εὔρε παρηλλαγμένον ἀπὸ ὧρου κατεσκληρότος εἶχε γίνεαι λευκὸς ῥοδοκόκκινος καὶ παχύς, ἀνεπαύετο δ' ἐπὶ χνουδῶν ταπήτων καὶ μεταξίνων προσκεφαλαίων· μὲ φυσιογνωμίαν νηρηίδος ἀκόλουθος ἵστατο, ὀρθία ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀερίζουσα αὐτὸν διὰ ῥιπιδίου ἐκ πτερῶν ταῶ. Ὁ μονάρχης ἐχάρη διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀφοῦ ὠμίλησαν περὶ διαφόρων πραγμάτων τοῦ εἶπεν: «Ἀγαπῶ δύο τάξεις ἀνθρώπων τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς μοναχοὺς». Φιλόσοφος Βεζίρης ἦτο παρὼν κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην καὶ εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα: «ὦ Βασιλεῦ, ἀγάπα καὶ τὰς δύο ταύτας τάξεις διότι ἀληθῶς εἶνε ἀξιαγάπητοι· χρυσὸν μόνον τοῖς σοφοῖς δίδε ἵνα δύνανται ν' ἀναγινώσκωσι περισσότερον, τοῖς δὲ μοναχοῖς μὴ δίδε τίποτε ἵνα διαμείνωσι πάντοτε ἐνάρετοι.

Ὁ μονάρχης δὲν χρειάζεται οὔτε δραχμὴν, οὔτε δηνάριον. Ὅταν ὁ μονάζων δερβίστης δέχεται χρήματα προσπάθει νὰ εὔρῃς ἄλλον διότι δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ πρώτου.

Ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει τὸν θεὸν καὶ εἶνε ἐνάρετος, ἐκεῖνος εἶνε μοναχός, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ, διὰ τοῦτο χρήματα δι' εὐσεβῆ ἰδρύματα καὶ ἐλεημοσύνας.

Ὁ δάκτυλος καὶ ὁ λόγος τοῦ ὠτίου μιᾶς ὥραιας θέλγουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἂν δὲν εἶχε στολισμένον μὲ χρυσᾶ ἐνώτια καὶ σμαράγδινα δακτυλίδια. Εἰπέ, ἄς μὴ δοθῶσιν οὔτε ψιμύθιον οὔτε σμαράγδινα δακτυλίδια, οὔτε χρυσᾶ ἐνώτια εἰς τὴν πριγκίπισσαν ἥτις εἶνε πεπρωμένη μὲ θελκτικὸν πρόσωπον καὶ χάριν, δὲν ἔχῃ ἀνάγκην αὐτῶν. Εἰπέ, ἄς μὴ δοθῶσι χρήματα δι' ἐλεημοσύνας καὶ συνδρομάς τῶν μοναστηρίων τοῦ ἐναρέτου, καὶ μὲ ὀρθὴν κρίσιν, πεπρωμένου δερβίστου. Ἐνόσφ' ἔχω χρήματα καὶ ἐλλείπει ἀπὸ τῆς καρδίας μου ἡ ἀρετὴ μὴ μὲ ὀνομάζῃς μοναχόν.

Μετάφρασις Δ. Γ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἀφίκετό ποτε εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένον καὶ πλούσιον τόπον τῆς Ἀφρικῆς οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον εἰς προὔπαντήσιν αὐτοῦ καὶ προσήνεγον αὐτῷ κἀνίστρα πλήρη χρυσῶν μύλων καὶ καρπῶν. — Τρώγουσι τοὺς καρπούς τούτους χρυσῶν ὑμῖν; εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· δὲν ἦλθον ὅπως ἴδω τὰ πλοῦτή ὑμῶν ἀλλ' ἵνα μάθω τὰ ὑμέτερα ἦθη. — Τότε ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγοράν, ἐνθα ἐδίκαζεν ὁ βασιλεὺς.

Ἀκριβῶς τότε προσῆλθε πολίτης τις καὶ εἶπεν: Ἡγόρασα, ὦ βασιλεῦ, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου γῆπεδόν τι, καὶ σκάπτων τὸ ἔδαφος εὗρον θησαυρόν· οὗτος δὲν μοι ἀνήκει· διότι ἠγόρασα μόνον τὸ γῆπεδον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ ὅμως δὲν θέλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸν ὅπως ὁ πωλητής. — Καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἀπήντησεν: Εἶμαι ὅσον καὶ ὁ συμπολίτης μου εὐσυνειδήτος. Ἐπώλησα αὐτῷ ὁλόκληρον τὸν ἀγρόν, ἄρα καὶ τὸν θησαυρόν.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανελάβε τοὺς λόγους αὐτῶν ὅπως ἴδωσιν ἂν ὀρθῶς ἐνόησεν αὐτοὺς. Τότε εἶπεν: «Ἐχεις υἱόν, φίλε; — Μάλιστα. — Καὶ σὺ θυγατέρα; — Μάλιστα. — Τὰ τέκνα ὑμῶν ἀγαπῶνται; — Ὡ! πολὺ! — Λοιπὸν! νυμφεύσατε τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ δότε αὐτοῖς τὸν εὐρεθέντα θησαυρόν ὡς προῖκα! Αὕτη εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεπλάγη ἀκούσας ταύτην τὴν κρίσιν. Δὲν ἐδίκασα ὀρθῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὥστε τόσον ἐκπλήττεσαι; Ὡ! ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρα θὰ ἐδίκαζον ἄλλως. — Καὶ τίνι τρόπῳ; — Τὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμολογήσω, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, θὰ ἐλαμβάνομεν κατοχὴν τοῦ θησαυροῦ διὰ τὸν βασιλέα.

Τότε ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε: Καὶ φωτίζει λοιπὸν καὶ παρ' ὑμῖν ὁ ἥλιος; καὶ βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἐφ' ὑμῶν; — Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίνατο: Ναί. — Τότε βεβαίως γίνεται τοῦτο ἕνεκα τῶν ἀθῶων ζώων, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν· ἐπειδὴ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἀνάξιοι καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ἐρρίκος ὁ Δ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας συνεσκευάζετο εἰς πόλεμον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε κατὰ τίνος. Εἰς τῶν περιέργων αὐλικῶν αὐτοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν μείνας μόνος σὺν αὐτῷ κατὰ τίνος προϋτίθετο νὰ κινήσῃ τὸν πόλεμον.

— Δύνασαι νὰ σιωπᾷς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὡ, μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ κατέλιπεν αὐτὸν χαίνοντα.

Ἡ Κίσσα καὶ ἡ Περιστέρα* ἐπέστρεψαν ἀπὸ τινος πρὸς τὸν Ταῦ ἐπίσκεψιν.

— Λοιπὸν, πῶς σοι ἐφάνη σήμερον ὁ Ταῦς; ἠρώτησεν ἡ Κίσσα. Δὲν σοι ἦτο, καὶ πολὺ μάλιστα, δυσάρεστος; Καὶ πόσον εἶναι ἀλαζῶν! Ἡθελα μόνον νὰ γνωρίζω διὰ τί ἔχει τόσην μεγάλην ἰδέαν περὶ ἑαυτοῦ· ὅχι βέβαια διὰ τοὺς πόδας τοῦ! Δὲν παρητήρησες πόσον εἶναι οὗτοι δύσμορφοι; Ἀλλ' ἡ φωνὴ του! Τίποτε ἀηδέστερον καὶ πλέον ἀνυπόφορον αὐτῆς δὲν ἔχω ἀκόμη ἀκούσει. Δὲν ἔχω δίκαιον;

Ἡ Περιστέρα ἀπήντησε μετὰ παρρησίας.

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔδωκα εἰς ὅλα ταῦτα οὐδεμίαν προσοχὴν, διότι εἶχον νὰ θαυμάσω τὴν ὥραιαν τοῦ κεφαλῆν, τὸ κάλλος τῶν πτερῶν του καὶ τὴν μεγαλοπρεπὴ οὐρανὸν του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἡ συμφορὰ συνοδεύεται ὑπὸ στεναγμῶν· πολιορκεῖ κρυφίως τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων σήμερον κτυπᾷ τὴν μίαν θύραν αὐριοῦ τὴν ἄλλην· ἀλλ' οὐδεμίαν φέιδεται. Ὁ ἀπαίσιος καὶ ὀλέθριος ἀγγελος ἐνωρὶς ἢ ἀργὰ θὰ φθάσῃ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκάστης ἀνθρώπων θύρας.

Οὐρανοὶ καὶ ἀπειρον! σὰς ἐφαντάσθην ἀλλὰ δὲν σὰς ἠγόησα· ἐπόθησα νὰ σὰς ἀντιληφθῶ ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ διόπτρα· ἐπεθύμησα ν' ἀνέλθω εἰς τὰ ὕψη ἀλλὰ στεροῦμαι τοῦ ὀδηγοῦ ἀγγέλου.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε ἀθλιον, τὸ μέσον δὲν ἀξίζει τίποτε καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε γελοία.

Ὅλιγοὶ νέοι γνωρίζουσι νὰ εἶνε γέροντες.

Ἡ ἀδικία εἶνε τὸ δίκαιον ἐκεῖνου ὅστις ἔχει ἀδικίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΜΑ Ποίημα Παύλου Γνευτοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1883. Ἀφιεροῦται τῷ γυμνασίᾳ Ἀ. Ι. Ἀντωνιάδου, σελ. 16.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ἐναίσιμος διατριβὴ Ἰωάννου Κ. Βελιμέλη διδάκτορος τὰ Νομικά. Ἐν Ἀθήναις τυπογραφεῖον «ὁ Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ 1883. Ἀφιεροῦται τῷ ἐξάρχῳ τοῦ Παναγίου τάφου ἐν Ἑλλάδι κ. Γερμανῷ Ἀποστολάτῳ. Ὅλιγαι βεβαίως ἐκ τῶν ἐναισίμων τούτων διατριβῶν δὲν γράφονται ἀπλῶς μόνον διὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν· μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ὀλίγων ἀδιστακτικῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἶνε καὶ ἡ παρούσα ὡς συγγραφείσα μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ ἰδίας ἀκριβοῦς μελέτης· τὸ ζήτημα εἶνε κοινωνικὸν καὶ ἀξίον ἀναγνώσεως ἐπὶ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ νεαρὸς διδάκτωρ πλήν τῶν ἀνωτέρων καλῶν συστατικῶν καὶ γλώσσαν ῥέουσιν μετεχειρίσθη καὶ δὲν στερεῖται ἀληθοῦς αἰσθηματός.